

UIT DE NALATENSCHAP.

Enige jaren geleden had ik het voorrecht, dat mij een aantal stukken in handen kwamen, die indertijd door den bekenden prediker en schrijver J. de Liefde waren geschreven, maar nooit uitgegeven. Dit laatste is toen door mij geschied.

Nu trof ik onlangs weer een drietal verzen aan van De Liefde, die ja wel eens zijn gedrukt, maar 50 jaar geleden, en dat niet in een bundel of zoo, maar als toevoegsel in een boekje, dat slechts één jaar en in beperkten kring dienst deed. Vandaar dat ik, eer die verzen verloren gaan, ze hier geef. Het zijn geen kunstgewrochten op letterkundig gebied, maar . . . Doch de lezer oordeele zelf!

GRAFSCHRIFT.

Hier ligt een man van vreemd geslacht,
In deze wereld niet geacht;
Hij arbeidde om geen nietig ding,
Niet om de spijs die verging,
Niet om een handvol blinkend slijk,
Niet om een tijdljik koningrijk;
Zijn vreugde en rijkdom was in God;
Zijn spijs het doen van diens gebod.

Een ziel te redden van den dood,
Een wees te helpen in den nood,
Een weuw te troosten in haar leed,
Een bloed te dekken met zijn kleed,
Dat was de vreugde en hartelust
Van hem die in deez' grafkuil rust.

Nu ligt hij hier vergaan tot stof,
En niemand spreekt meer tot zijn lof;
Maar God, die kracht vóór woorden stelt,
Houdt dezen man zeer hoog geteld,
En zal hem, in Zijn majesteit,
Verrijzen doen in heerlijkheid.

DROEVIG NOCHTANS BLIJDE.

Al beven mijn leden,
Al prangt mij de borst,
Al kwelt mij de honger,
Al plaagt mij de dorst,
Al rekken en krimpen
Mijn spieren van smart,
Al jaagt mij de koortsgloed
Het bloed om het hart,
Al gaapt ook de grafkuil,
Al grimt ook de dood,
Toch blijft mij, toch blijft mij
Een troost in dien nood,
Die toont dat mijn Jezus,
Hoe 't lot zich ook wend',
Mij haast zal verlossen
Uit al mijne ellend';

Toch blijft er een loflied
Weerklinken in 't hart,
Welks tonen niet zwijgen,
Voor 't vlijmen der smart,
Het loflied des Lams, dat
Geslacht voor mijn schuld,
Met eeuwigen vrede
Mijn ziele vervult;

Toch blijft mij een heerlijk
Verschiet in 't gezicht,
Welks luister voor 't duister
Van 't graf zelfs niet zwicht;
't Verschiet van met Jezus,
Den Vader ten prijs,
Voor eeuwig te leven
In Zijn Paradijs.

EEN VASTE BURG.

Een vaste burg en bondgenoot
Is God op wien wij bouwen,
Hij zwoer ons hulp in nood en dood
En 't zal Hem niet berouwen.
Schoon de oude moordenaar
Oms dreigt met groot gevaar,
Met booze macht en lust
Afgrijslijk toegerust,
Geen haar zal hij ons krenken.

Met onze kracht is 't slecht gesteld;
Daarmee zijn wij verloren.
Maar voor ons strijdt de ware Held,
Dien God heeft uitverkoren.
Zijn naam is Jozua,
De Held van Golgotha;
Jehova Zebaoth,
Zoo heet de sterke God.
Het veld moet Hij behouden.

Ofschoon ook de aard' vol duivels was,
Gereed ons te verslinden,
Hij maait ze weg als 't rijpe gras
En strooit ze op alle winden.
De booze leugenvorst
Zet wel een hooge borst,
Toch doet hij ons geen leed;
Zijn vonnis ligt gereed;
Eén woord — hij vaart ter helle.

Zij zullen 't Woord ons laten staan,
En toch geen dank behalen.
Laat onzen Jezus maar begaan,
Zijn plan kan nimmer falen.
Ontnemen ze ons ons goed,
Eer, voordeel, vleesch en bloed —
Laat varen 't aardsche slijk!
Hen maakt het toch niet rijk,
En alles blijft het onze.

Op deze overzetting van „Een vaste Burg” vestig ik bijzonder de aandacht. Zij verschilt nog al van de bij ons veel gebruikelijke. Ook in deze vertaling is, gelijk in alle andere mij in onze taal bekend, de 2e regel van het laatste vers verkeerd begrepen, gelijk de zin zelf reeds ten deele uitwijst.

Luther schreef: „Und kein Dank dazu haben;” d. i.: (Dank = Gedank) ze zullen er niets aan toe kunnen voegen, niets van menschen.

A. J. H.